

Nr 85.

Av herr **Tornegård m. fl.**, *angående kommunernas möjlighet att inverka på meddelandet av tillstånd att anordna offentliga möten, folkfester eller nöjeställningar.*

För bygdernas föreningsliv — icke minst det ideella — spela de offentliga folkfesterna o. s. v. en betydande roll. De tillfällen som genom dessa givas till propaganda för åskådningar och aktuella åsikter äro av stor betydelse i ett land som vårt med dess fria folkstyre. För folkliga rörelser, som icke ha att lita till riklig subvention från förmögna privatpersoner eller sammanslutningar av olika slag eller till och med genom allmänna medel, är det även av icke ringa värde att kunna genom fester, "ting" o. s. v. få ett välbehövt tillskott till ekonomiseringen av verksamheten.

Å andra sidan bekämpas den s. k. tråkigheten på landsbygden — och även annorstädes — även i en allt mer stegrad omfattning av mer eller mindre yrkesmässiga glädjespridare, som anordna nöjeställningar, dansbanor o. s. v. i betydande utsträckning i ofta ej alls, ibland svagt maskerat syfte att förtjäna pengar. Dylig ej sällan ambulerande nöjesindustri utgör otvivelaktigt en moralisk fara på många håll. När förvärvssyftet får överskugga allt annat, blir ordning och en anständig nivå på tillställningarna bisaker, som i möjligaste mån negligeras. Bygdernas sunda föreningsliv utsättes även genom dylika tillställningar för en konkurrens, som kan vara besvärlig nog rent ekonomiskt och som icke underlättar för ideellt betonade organisationer att hålla upp kravet på ett gediget och värdefullt program.

Innan nu gällande bestämmelser i fråga om offentliga fester och nöjesanordningar trädde i kraft, fanns för de kommunala myndigheterna en möjlighet att utöva åtminstone en viss kontroll, därigenom att tillstånd till anordnande av nöjeställningar skulle för landsbygdens vidkommande sökas hos kommunalnämnden och meddelas av densamma. Enligt nu gällande författning skall i vad det angår landsbygden sådant tillstånd sökas och meddelas av landsfiskalen. I många fall lämnas tillstånden därvid för viss kortare eller längre tidsperiod, något som icke underlättar att tillämpa nödiga restriktioner.

Det kan emellertid, utan att därför någon kritik riktas mot landsfiskaler med ofta ganska vidsträckta distrikt och med en krävande arbetsbörda, som tar deras intresse i anspråk, sättas i fråga om icke ett lokalt betonat intresse när det gäller något som så berör orsbe-folkningen och dess intresse borde få tillfälle att göra sig gällande.

Det gäller att ta hänsyn till så många olika faktorer, vilkas inbördes avvägning bör ske i enlighet med vad den allmänna meningen i orten kan vilja.

Det förefaller även som om det skulle innebära ett förslappande av ansvarskänslan om det kommunala inflytandet som nu ställes utanför.

Här kräves otvivelaktigt även en kontroll och en sovring i överensstämmelse med ortsbefolkningens sunda uppfattning både om vad som är av värde och vad som är mindervärdigt och av den måtta som bör iakttagas i fråga om sådana arrangemanger.

Under hänvisande till vad som ovan anförts samt i anslutning till en gammal värdefull tradition i fråga om fri självstyrelse, i synnerhet när det gäller en ofta nog så pass grannliga sak, hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t göra framställning om utredning, huruvida och i vilken utsträckning ett kommunalt inflytande åter skall kunna beredas effektiv möjlighet att inverka på meddelande av tillstånd att anordna offentliga möten, folkfester eller nöjeställningar.

Stockholm den 19 januari 1938.

Oscar Tornegård.

Arvid Jonsson,
Skedsbygd.

Aron Gustafsson,
Lekåsa.
